

Європи, зокрема у Польщі, Литві, Латвії та Естонії. Це було зроблено для того, щоб запобігти подальшим агресивним діям Росії в регіоні.

Загалом, анексія Криму призвела до зміни балансу сил у Європі та значно ускладнила відносини між Росією та Заходом. Це також сприяло підвищенню ролі санкцій як інструмента міжнародної політики, що стало важливим фактором для стримування агресії в інших частинах світу.

Соціальні та гуманітарні наслідки

Анексія Криму призвела до серйозних соціальних і гуманітарних наслідків для населення півострова. Відразу після подій 2014 року почалася масштабна хвиля переслідувань проти тих, хто не підтримував нову владу. Представники кримських татар, українців, а також активісти, що виступали за єдність з Україною, зазнали утисків, включно з арештами, викраденнями і катуваннями. Такі дії стали порушенням основних прав людини, зокрема права на свободу слова та мирні зібрання. Кримські татари, які історично мають глибоке коріння на півострові, опинилися у важкому становищі, зазнавши репресій з боку нової влади.

Крім того, анексія спричинила значну зміну демографічної ситуації. Багато українців і кримських татар були змушені покинути Крим через загрозу репресій або дискримінації, водночас відбувалося переселення російських громадян на територію півострова, що ще більше вплинуло на етнічний склад населення.

Висновки

Анексія Криму у 2014 році мала глобальні наслідки як для України, так і для міжнародного співтовариства. Вона не лише порушила міжнародні норми, але й спричинила тривалу політичну кризу в Європі, яка досі впливає на політичну стабільність та безпеку в регіоні. Водночас, це подія продемонструвала, наскільки важливою є міжнародна солідарність та колективна відповідальність у підтримці миру та стабільності у світі.

Волошко Дмитро Олексійович
Науковий керівник – канд. істор. наук, проф. Міносян А.С.
Державний біотехнологічний університет

РОСІЙСЬКО–УКРАЇНСЬКА ВІЙНА В ІСТОРИЧНІЙ РЕТРОСПЕКТИВІ

З XVII століття українські землі мали власні демократичні традиції, що контрастувало з автократичною системою Російської імперії.

Росія намагалась інтегрувати українські території через ліквідацію автономії Гетьманщини та знищення Запорізької Січі, що супроводжувалося русифікацією і заборонаю української мови та культури.

В умовах падіння царизму Україна заявила про автономію, а потім і незалежність. УНР прагнула побудувати демократичну державу, що спиралася на західні цінності свободи і права народу на самовизначення.

Як і сучасна Україна, УНР прикладала зусилля, щоб відійти від автократії та встановити незалежну державу з власними демократичними інститутами.

Республіка стикнулася з агресією з боку більшовицької Росії, яка створила маріонетковий «український» уряд для виправдання свого втручання. Це гібридне втручання схоже на методи у сучасній війні, зокрема створення «ДНР» і «ЛНР».

Російська Федерація сьогодні не визнає самостійність України, як і Російська імперія сто років тому.

Українська РСР була інтегрована у радянську систему, яка продовжувала контроль за національною культурою. Україна залишалася економічно залежною, а її політичні інститути перебували під жорстким керуванням центру.

Після розпаду СРСР Україна обирає шлях незалежності та демократії, що підтверджується референдумом, на якому понад 90% населення підтримало суверенний вектор розвитку країни. Цей вибір був черговим свідченням прагнення українців до свободи.

Але успадкована планова економіка була залежна від Росії, що створювало певні проблеми в перехідний період, коли закладалися основи ринкової економіки і політичної системи з прозорими інститутами. Україна стикнулася з економічними труднощами та зовнішнім тиском, зокрема через енергетичну залежність від Росії, але продовжувала розбудову демократичного суспільства.

Сучасна віха Російсько-Українського конфлікту розпочалась у дуже складний соціально-політичний період для нашої держави. Масові протести стали реакцією на відмову президента Януковича підписати Угоду про асоціацію з Європейським Союзом. Євромайдан символізував вибір українського суспільства на користь демократії, проти корупції та авторитаризму.

У відповідь, на прозахідний курс України, Росія анексувала Крим і почала гібридну війну на Донбасі, використовуючи створення «ДНР» і «ЛНР» для легітимізації агресії.

Українське суспільство активно підтримувало збройні сили, волонтерський рух став міцною опорою армії. Ця мобілізація суспільства — свідчення глибокої демократичної мотивації у відстоюванні незалежності.

Повномасштабне вторгнення 2022 року спрямоване на знищення незалежності України та встановлення проросійського режиму, що нагадує амбіції Російської імперії та Радянського Союзу щодо контролю над українськими землями.

Українське суспільство консолідується навколо ідеї незалежності та демократії, і має за мету рух до європейських стандартів і збереження свободи, що є значним контрастом до авторитарної Росії.

Західні країни підтримують Україну фінансово і постачають зброю, що дозволяє утримувати оборону. Ця підтримка нагадує спроби УНР заручитися допомогою Антанти для боротьби проти більшовиків.

Міжнародні санкції, спрямовані на обмеження можливостей Росії фінансувати війну, мають довгостроковий вплив на її економіку і здатність продовжувати агресію.

Сучасна Україна, прагне закріпити свій статус незалежної держави через інтеграцію з ЄС, що має вирішальне значення для стабільності і розвитку демократичної системи. У цій меті вбачається продовження демократичних ідеалів, що зародилися ще в часи УНР.

Перспектива членства в ЄС і НАТО є стратегічною ціллю, що забезпечить довгострокову безпеку і стабільність. На відміну від часів минулого століття, коли міжнародна підтримка була обмеженою, нині Україна має шанс реалізувати цей курс.

Роль суспільства як гаранта демократії залишається вирішальною для України. Громадянське суспільство продовжить відігравати центральну роль у боротьбі з корупцією, розвитку прозорих інституцій і захисті свободи.

Але слід зауважити, що історія формування Української державності надає нам наочний та повчальний урок: намагатись – не означає здобути. Майбутнє нашої країни, і нас самих, залежить від того зусилля, яке буде спрямовано на спільну справу.

Гавриловська Богдана Вікторівна
Науковий керівник – канд. істор. наук, проф. Міносян А.С.
Державний біотехнологічний університет
ГОЛОДОМОР 1932–1933 РОКІВ

Геноцид українського народу: Голодомор є визнаним геноцидом багатьма країнами. Сталінський режим свідомо використав голод як зброю для знищення українського селянства, яке чинило опір колективізації, і для знищення національної самосвідомості.

Штучний голод: Голод був наслідком не природних причин, а жорстокої політики вилучення продовольства, зокрема зерна, та блокади сіл. Забороняли не лише вивозити їжу, але й виїздити людям, прирікаючи їх на голодну смерть.